

— Следятъ ни.

— Кои?

— Малкитѣ човѣчета, които иматъ отровни стрели.

— Лакондонитѣ! . . .

— Ти видѣ ли ги? Гдѣ сж сега?

Доминго отговори съ глава отрицателно.

— Не, господине.

Лицето на водача бѣ изкривено отъ страхъ. Ясно бѣ, че той не се шегува. Ние го взехме съ себе си, защото той бѣше единъ отъ рѣдкитѣ туземци, които се сношаватъ съ джужетата и знаятъ езика имъ.

— Защо се криятъ? Защо не излазятъ на открито?

— Лакондонитѣ не вѣрватъ на бѣлитѣ.

— Да не би да се готвятъ да нападатъ?

Водачътъ дълго и замислено мисли и най-после каза:

— Не мисля. Малкитѣ човѣчета нападатъ само кervани съ черни мжже, дебело-кормести.

— Мисионери ли?

— Да, да. Тѣ ядатъ черни мжже, за да се харесатъ на своитѣ богове. Ние сме други: нѣма ли попове, нѣма нападение.

— Искатъ да знаятъ, какво правятъ бѣлитѣ. Нека отидемъ на голѣмото езеро Паса, за да започнемъ преговори.

Първа среща

Цѣли три дена пжтешественицитѣ предпазливо вървѣли напредъ, като очаквали всѣка минута нападение. Най-после напредъ блеснало великолепното езеро Паса.